

ligt tab af suveræniteten, men kun om en sammensmeltning af nationale suveræniteter. I denne sammenhæng har man dannet begrebet „pooling of sovereignties“.

Naturligvis kan denne betænkning ikke komme ind på de mangfoldige vanskelige spørgsmål, der rejser sig i denne sammenhæng. Ikke desto mindre må den dog pege på, at det er hævet over enhver tvivl, at indtræden i Fællesskaberne indebærer opgivelse af en del af den nationale suveræniteten, såfremt man vil diskutere tiltrædelsen i den klassiske retsvidenskabs terminologi. Som ved det ovenfor behandlede spørgsmål, om Fællesskabet har en politisk karakter, således bliver det også her klart, at de hidtidige begreber ikke strækker til, når man vil forstå Fællesskabets principielt nye struktur. Billedet „pooling of sovereignties“, der som hjælpekonstruktion absolut er anvendeligt og omtrent rammer sagens kerne, forsøger i grunden at forene to fuldstændig modsatte begreber.

71. Konsekvensen af denne erkendelse, som her kun skal fremsættes som en idé, består deri, at der udvikles nye begreber, som ikke er orienteret ud fra fortidens statslige former, men har direkte forbindelse med de former, som er under dannelse i nutiden og fremtiden. Dette er selvfølgelig en opgave for videnskaben og ikke for en parlamentarisk forsamling. Ikke desto mindre må det være tilladt at henvise til, at begrebet beslutningsbeføjelse — „decision making power“ — der tillader en ulige mere differencieret betragtning end det stive og for længst ikke mere til virkeligheden svarende suverænitetsbegreb, muligvis her vil kunne spille en betydningsfuld rolle. I praksis er det, det kommer an på, hvor beslutningerne træffes, og i hvilket omfang det enkelte medlem deltager i beslutningerne.

72. Spørgsmålet om Fællesskabets politiske karakter omfatter til syvende og sidst også spørgsmålet om traktaternes politiske udvidelse. Hermed tænkes på en udvidelse udadtil, d.v.s. til nye områder, medens den indre politiske udvikling af Fællesskaberne gennem en omdannelse af de enkelte organers beføjelser, der ligeledes er overordentlig vigtig, skal behandles i et følgende afsnit.

Spørgsmålet om en komplettering i politisk henseende af traktaterne er for nylig

atter rykket i forgrunden ved stats- og regeringschefernes erklæring i tilslutning til Bad Godesbergerkonferencen af 18. juli 1961. Til at udføre denne konferences beslutninger blev der nedsat et regeringsudvalg med den opgave at gennemgå forslagene til en statutmæssig udformning af det politiske samarbejde. På tidspunktet for denne rapports affattelse forelå for dette udvalg forslag til dannelse af en politisk union.

De problemer, der opstår for de neutrale lande i forbindelse med den udvikling, der er på vej, er allerede behandlet i anden del af denne rapport i forbindelse med omtalen af de politiske forudsætninger. Princippet om tiltrædelse af alle Fællesskaberne burde omfatte også denne nye form for politisk samarbejde. Dermed vil det politiske element i hele samlingsprocessen træde stærkt i forgrunden.

IV. Tiltrædelsens institutionelle aspekter.

73. Det er indlysende, at lande, der tiltræder Fællesskabet som medlemmer, må anerkende den institutionelle ramme.

Det ville kræve en formel ændring af traktaterne, hvis man ville foretage en nyfordeling af de enkelte fællesskabsorganers beføjelser. Da man for tiden drøfter en sammensmeltning af eksekutivorganerne, og da man ikke på forhånd kan udelukke, at den indre politiske udvikling af Fællesskabet vil gå i retning af en styrkelse af fællesskabsorganerne, bør man ikke vige tilbage for en sådan mulighed. Tværtimod burde et nyt medlems beredvillighed til at anerkende Fællesskabets institutionelle struktur ikke alene angå den nuværende opbygning, men burde også omfatte disse ønskværdige tilpasninger.

74. Betragter man de enkelte organer, må man, for så vidt angår ministerrådet, som noget væsentligt forlange, at den nuværende mulighed for flertalsafgørelser opretholdes. Disse afgørelser må i alle tilfælde være bindende for alle medlemmer, hvis man ikke vil svække Fællesskabets karakter utilbørligt.

De vidtgående beslutningsbeføjelser, der er overdraget ministerrådet, især i CEE-traktaten, må ikke lede til den slutning, at det efter Fællesskabets væsen er hos medlemslandene, at de væsentligste beslut-